

TONY HILLERMAN

**LUPUL
DIN UMBRĂ**

PALADIN  POCKET
CRIME

TONY HILLERMAN

LUPUL DIN UMBRĂ

Traducere din limba engleză
și note de Ștefan și Cristina Ghidoveanu

 PALADIN

Capitolul 1

Luis Horseman sprijini cu multă atenție piatra plată de ramura de *piñon*¹, o echilibrează cu atenție, apoi își retrase mâna cu prudență. Ramura se îndoi, dar rezistă. Horseman se lăsă pe călcâie și cercetă capcana. Ar fi trebuit să pună ceva mai mult sânge pe creangă, gândi el, dar poate era de-ajuns și-atât. O așezase exact cum trebuia, cu rămurica pe marginea potecii șobolanului-cangur². La cea mai mică atingere, piatra o să cadă. Scoase de sub cămașă o punguță de piele din care luă o bucată de turcoaz cu o formă ciudată și o puse pe pământ, în fața lui. Apoi începu să cânte:

Cerul vorbește despre asta.

Singurul Zeu Vorbitor predică asta.

Singură bezna este alături de mine,

Zeul Vorbitor este alături de mine.

Alături de Zeul Vorbitor ucid vânatul mascul.

Cântecul mai avea o parte, dar Horseman nu reușea să și-o aducă aminte. Rămase nemișcat, cugetând. Era

¹ Varietate de pin pitic din vestul Statelor Unite, cu semințe comestibile.

² Specie de rozător nocturn de vizuină din zonele aride din vestul Statelor Unite, care se deplasează săltând pe picioarele lungi din spate.

ceva despre Zeul Negru, dar nu-i venea în minte ce anume. Zeul Negru n-avea nimic de-a face cu vânatul, dar unchiul lui spusese că trebuie să-l pomenești ca să iasă bine incantația. Își aținti privirea asupra ursului de turcoaz. Nu-i zicea nimic. Aruncă o privire la ceas. Era aproape șase. Până ajungea la marginea podișului, s-ar fi făcut destul de târziu încât să aprindă un foc mic, și destul de întuneric ca să nu se vadă fumul. Însă acum trebuia să termine cu incantația.

*Cornul negru de bica,
Nu contează cine-mi va face rău,
Răul nu mă va atinge.
Cornul negru e un scut tăbăcit din piele de capră.*

Horseman rostea incantația șoptit, doar atât de tare cât să fie auzită în mintea animalelor.

*Răul pe care Yeii¹ l-au întors împotriva mea
Nu mă poate ajunge prin cornul negru,
Prin scutul purtat de bica.
Îmi aduce armonie cu vânatul mascul.
Face vânatul mascul să-mi audă bătaia inimii.
Din patru direcții vin la trap către mine.
Calcă pământul și se întorc cu coastele spre mine.
Și săgeata mea ratează osul când trag.
Moartea vânatului mascul vine către mine.
Sângele vânatului mascul îmi va scărda trupul.
Vânatul mascul se va supune gândurilor mele.*

¹ Denumire generică pentru spirite, zei, demoni sau monștri în mitologia navajo.

Puse ursul de turcoaz la loc, în săculețul cu leacuri și se ridică anevoios în picioare. Era destul de sigur că nu nimerise cântecul potrivit. E un cântec pentru cerbi, se gândi el. Să faci cerbul să iasă acolo unde-l poți împușca. Dar poate c-o să audă și șobolanii-cangur. Se uită cu atenție peste platou, cercetând mai întâi zona cea mai apropiată, privind apoi ceva mai departe și, în cele din urmă, spre pantele întinse și verzi ale munților Lukachukai, care se înălțau către răsărit. Ieși de la adăpostul ienupărului pitic și porni repede spre nord-vest, mișcându-se fără zgomot și rămânând, pe cât posibil, pe albia *arroyo*-urilor¹. Mergea cu atenție, în tăcere. Brusc, se opri. Văzuse cu coada ochiului o mișcare pe fundul văii Kam Bimghi. Mult mai jos față de unde se afla, la vreo douăzeci de kilometri spre vest, un nor de praf apăruse brusc deasupra rocilor roșii decolorate de vânt. Ar fi putut fi doar un vârtej stârnit de Băieții de Cremene care fac farse Copiilor Vântului. Dar acum nu bătea vântul. Liniștea după-amiezii târzii se așternuse peste pustiul erodat de la picioarele lui.

Trebuie să fi fost o camionetă, se gândi Horseman, și sentimentul de groază reveni. Ieși cu prudență din albia ascunsă în spatele unui pâlc de arbori *piñon* și rămase nemișcat, cercetând peisajul de dedesubt. Departe către vest, Purtătorul Soarelui se mutase mai jos pe cer și contura cu alb strălucitor un nor de furtună, undeva peste Hoskininie Mesa. Platoul pe care stătea Horseman se afla în umbra lui, dar lumina piezișă a soarelui încă strălucea pe întinderea văii Kam Bimghi. Acum nu se mai vedea nici o urmă de praf pe lângă stâncile roșii, iar

¹ *Arroyo* - pârâu (lb. spaniolă în original.)

Horseman se întrebă dacă nu-l înșelaseră cumva ochii. Dintr-odată îl văzu din nou. Un norișor de praf traversa încet fundul văii. O camionetă, presupuse Horseman, sau altă mașină. Era pe drumul care traversa stâncile alunecoase și se ramifica spre Mlaștina Calului și spre canionul Multe Ruine, și mai nou spre măgura Țăruși Înalți, unde se afla stația radar. Trebuia să fie o camionetă sau un jeep. Drumul acela nu era cine știe ce nici măcar pe vreme bună. Horseman se uită cu atenție. Într-un minut, o să-și dea seama. Iar dacă norul de praf se întoarcea spre canionul Multe Ruine, atunci ar trebui să continue către est, peste podiș, și să urce către munții Lukachukai. Desigur, asta ar însemna să facă foamea.

Praful dispăru când mașina coborî într-unul dintre labirinturile de *arroyo*-uri care transformau valea într-o excentrică pătură matlasată creată de eroziune. Apoi apăru și dispăru iar, când drumul coti la vest de Natani Tso, măgura uriașă de lavă cu vârful plat ce domina capătul dinspre nord al văii. Trecură aproape cinci minute până când norul de praf redeveni vizibil.

— Ho! exclamă Horseman și se destinse.

Camioneta o luase către Țărușii Înalți. Erau probabil soldații care supravegheau radarul.

Se îndepărtă de copac, mergând agale. Îi era foame și avea un porc spinos de pârlit, de curățat și de fript, înainte de a-l mânca.

Luis Horseman își alesese cu grijă tabăra. Aici, podișul era traversat de unul dintre sutele de canioane fără nume care se pierdeau în adâncul canionului Multe Ruine. De-a lungul marginii cu baza de gresie erodată, stratul superior de granit crăpase sub propria greutate. Unele blocuri mari de piatră se prăbușiseră pe fundul

canionului, lăsând în urmă goluri de mărimea unor camere. Altele doar se înclinaseră puțin și alunecaseră. În spatele unuia dintre acestea își ascunsese Horseman focul. Era un foc mic, aprins în colțul cel mai îndepărtat al spațiului împrejmuیت de pereți de piatră. Neavând nimic deasupra care să-i reflecte lumina, ar fi fost vizibil doar pentru cineva care ar fi stat pe marginea stâncilor, uitându-se în jos. Lumina pâlpâitoare arunca pe chipul lui Luis Horseman o nuanță roșiatică. Avea chipul tânăr, slab și sensibil, cu ochi mari și negri și gura posacă. Fruntea înaltă îi era parțial ascunsă de o bandană de pânză roșie înnodată la spate, și avea un nas strâmb, subțire. Stătea cu picioarele încrucișate pe movila de nisip adus de vânt în îngrăditură de pe platoul de deasupra. Singurul sunet care se auzea era sfârâitul grăsimii din bucata de carne de porc spinos ținută deasupra flăcării. Animalul fusese unul tânăr și mic, așa că Horseman mănca aproape două treimi din el. Presăra nisip peste foc și puse pe tăciuni ce mai rămăsese din carne, ca s-o mănânce a doua zi dimineață. Apoi se întinse pe spate în întuneric. Luna urma să răsară după miezul nopții, dar acum erau numai stele. Pentru prima oară după trei zile, Luis Horseman se simțea în siguranță. Relaxându-se, o oboseală dureroasă puse stăpânire pe el. Avea să doarmă peste puțin timp, dar mai întâi trebuia să se gândească.

Mâine, dacă va putea, va construi o saună ca să facă baie. Și-ar trebui să găsească în vreun fel sau altul și-un Cântăreț, când va fi în siguranță, să-i ceară să țină o Cale a Bindecuvântării pentru el. Dar asta trebuia să mai aștepte. O baie cu aburi avea să fie de ajuns, pentru moment. O să dureze mult să o construiască, dar mâine o să aibă timp. Păstrase ce mai rămăsese din porcul spinos și

urma să aibă și șobolanii-cangur. Era sigur de asta. Pusese douăsprezece sau treisprezece capcane, folosind drept momeală sânge și grăsime de porc spinos, și credea că incantația fusese aproape corectă. Nu tocmai, dar probabil destul de apropiată. Nu se gândea mai departe de ziua de mâine. Nu acum. Până mâine, ei vor fi aflat probabil că nu se întorsese în teritoriul Tsay-Begi, la clanul rudelor lui prin alianță, și aveau să-l caute aici.

Horseman simți din nou groaza, și-și dori dintr-odată să fi avut ghetete și ceva în care să țină apă. Era drum lung până jos în canion, la izvor. Aveau să cerceteze toate locurile unde exista apă și, chiar dacă își acoperea urmele, tot ar fi rămas un semn: iarba călcată în picioare. O să poată păstra puțină apă în stomacul porcului spinos, destulă pentru o zi. Avea să-l folosească până când reușea să găsească altceva sau să omoare ceva mai mare. Dar ghetete nu avea de unde să ia. Îl dureau picioarele după o zi întreagă de mers în pantofi de oraș, iar aceștia n-aveau să reziste dacă va trebui să parcurgă o distanță mare.

Horseman deveni conștient de un sunet, mai întâi slab, apoi din ce în ce mai puternic. O camionetă. Nu. Două. Deplasându-se cu viteză mică. La mare depărtare către vest. Adierea ușoară a nopții își schimbă puțin direcția și sunetul dispăru. Iar când vântul începu să bată din nou, încetîșor, dinspre vest, abia dacă se mai auzeau motoarele. În cele din urmă, nu se mai auzi nimic. Numai țipătul unei păsări de noapte, ieșite la vânătoare pe deasupra podișului, și greierii țârâind jos, la izvor. Trebuie să fi fost în canionul Multe Ruine, se gândi Horseman. Se auzise ca și cum camionetele ar fi mers de-a lungul canionului, îndepărtându-se de el. Dar de ce? Și cine-ar putea fi? Nimeni din clanul lui

n-ar avea ce să caute în canion. Ai lui, Frunțile Roșii, se țineau departe de canion, departe de casele anasazilor¹. Yeii și Monstrul Încornorat îi mâncaseră pe anasazi cu multă vreme în urmă, înainte de venirea Nimicitorului de Monștri. Dar stafiile Celor Vechi sălășluiau acolo, în hoganurile² mari de piatră de la adăpostul stâncilor, iar ai lui păstrau distanța. Era unul dintre motivele pentru care venise aici. Nu prea aproape de casele Dușmanului Mort, dar suficient de aproape ca Polițistul Albastru să nu se gândească să-l caute aici.

Horseman simțea cuțitul din buzunar apăsându-i dureros șoldul. Își mută greutatea, îl scoase, deschise lama lungă și îl așează pe piept. Curând, luna răsări deasupra platoului, luminând silueta unui tânăr slab care dormea desculț pe o movilă de nisip adunat de vânt.

Horseman ajunse la izvor cu puțin după răsăritul soarelui. Bău însetat din micul bazin de sub piatră, apoi curăță meticulos cu nisip stomacul de porc spinos, îl clăti, înnodă tubul la intestin și-l umplu cu apă. Încăpeau cam două cești. Baia trebuia să mai aștepte. Nu putea risca să construiască aici sauna. Și dacă o construia la adăpostul taberei, nu avea nimic destul de mare cu care să aducă apă pentru turnat pe pietre, după ce le încălzea. Își șterse urmele sânguincios cu un snop de tufa-iepurelui, și merse numai pe pietre în urcuș, la întoarcerea pe marginea canionului.

Patru dintre capcane se declanșaseră, dar găsi șobolani-canguri numai sub două dintre pietre. O alta scoase

¹ Nativi amerindieni al căror nume a fost dat de către indienii navajo, și înseamnă „strămoșii dușmanilor“.

² Locuința tradițională a indienilor navajo.

la iveală un șoarece de pădure, pe care Horseman îl aruncă scârbit, iar cealaltă era goală. Așeză posomorât capcanele la loc. Doi șobolani nu erau suficienți. Se găseau broaște în jurul izvorului, dar puteai ajunge schilod dacă omorai broaște. Trebuia să încerce să caute câini de prerie. Unul adult i-ar ajunge pentru o masă.

Locul în care văzuse colonia de câini de prerie era cam la doi kilometri spre est. Avu nevoie de treizeci de minute ca să străbată distanța, aducându-și aminte de sunetul motoarelor de camion și înaintând cu prudență. Poate că mai căzuse vreuna dintre rachetele alea. Își amintea de prima oară când se întâmplase. Era în anul în care fusese inițiat, iar armata cercetase peste tot. Camioane, jeepuri și elicoptere care zburau de la un capăt la altul al văii trecuseră pe la toate hoganurile și anunțaseră că urmau să dea zece mii de dolari oricui ar fi găsit-o. Nimeni n-a reușit. Ulterior, au croit acel drum până la Țărușii Înalți, au construit radarul și, când a căzut următoarea rachetă cu un an în urmă, au găsit-o în două sau trei zile.

Se opri lângă un ienupăr uscat, rupse o creangă strâmbă și începu să cioplească un băț de aruncat. Reușea uneori să nimerească iepuri cu un asemenea băț, dar de obicei nu și câini de prerie. Erau prea prudenți. În timp ce ascuțea bățul, își așinti privirea dincolo de Kam Bimghi. Acum nu se vedea nici o mișcare și asta însemna probabil că nu căzuse nici o rachetă. Ar fi fost mai multă agitație, dacă ar fi fost vorba de așa ceva. În plus, oricum nimeni n-ar fi vânat o rachetă în toiul nopții.

Nu avu nici o ocazie să folosească bățul. Vizuinile coloniei erau îngrămădite dedesubtul unui crâng de *piñon* și una dintre rozătoare îl zări cu mult înaintea ca el să ajungă destul de aproape încât să arunce bățul. Se auzi o răbufnire

de strigăte de avertizare, apoi, într-o clipă, câinii dispărură în viziunile lor.

Horseman băgă bățul în buzunarul lateral și rupse o creangă mai mică dintr-un *piñon*. Îi ascuți un capăt și îl despică pe celălalt. Întors la colonia de câini de prerie, alese o gaură dinspre spre vest. Înfipse bățul în pământ, în fața ei, scoase o foiță subțire de mică din punga cu leacuri și o strecură în despicătură. Potrivi cu grijă mica, astfel încât să reflecte în gaură lumina soarelui abia răsărit.

Acum nu mai putea face altceva decât să aștepte. Cu timpul, lumina avea să atragă unul dintre curioșii câini de prerie. Acesta avea să iasă din gaură, orbit de soarele reflectat. Iar el avea să fie destul de aproape ca să folosească bățul. Aruncă o privire în jur, în căutarea unui loc în care să stea. Și atunci îl văzu pe Lupul Navajo.

Nu-l auzise venind. Dar bărbatul stătea la nici cinci-sprezece metri distanță, privindu-l în tăcere. Era solid, cu blana de lup peste umeri. Labele din față ale lupului atârnavau inerte peste pieptul cămășii negre, iar țeasta goală a fiarei era dată pe spate, de pe fruntea bărbatului, cu botul îndreptat în sus.

Lupul se uită la Horseman. Și apoi surâse.

— N-o să spun nimănui, zise Horseman.

Avea vocea stridentă, ridicată aproape până la țipăt. Se întoarse și fugi, fugi înnebunit, de-a lungul albiei secate care pornea de lângă colonia de câini de prerie. În urma lui îl auzi pe Lup râzând.

Capitolul 2

În noaptea aceea, Copiii Vântului traversară rezervația. După calendarul navajo, trecuseră opt zile de la încheierea Anotimpului Când Doarme Tunetul, 25 mai, o noapte cu o seceră târzie a lunii. Vântul împingea un front atmosferic de presiune ridicată, cu centrul deasupra podișului din Nevada, și sculpta tot felul de forme în stratul de zăpadă de pe vârful San Francisco, parte a Muntelui Sacru al Femeii de Cremene Albastră. Mai jos, la aeroportul din Flagstaff, se înregistrau rafale de până la șaizeci de kilometri pe oră de vânt uscat, rece, vântul primăverii din teritoriile înalte.

Pe versantul vestic al munților Lukachukai, Copiii Vântului se tânguiau dincolo de bolovanul unde stătea ghemuit Luis Horseman, cu trupul înnegrit cu cenușă ca să orbească fantomele. Horseman se liniștise acum. Cugetase și ajunsese la o concluzie. Vrajitorul nu-l urmărise. Bărbatul în piele de câine nu-l cunoștea, n-avea nici un motiv să-l distrugă. Și n-avea nici un alt loc în care să se ascundă. Curând, Billy Nez avea să afle că se ascundea pe acest podiș și avea să-i aducă mâncare, apoi totul urma să fie mai bine. Aici, Polițistul Albastru nu l-ar putea găsi niciodată. Aici trebuia să rămână, în ciuda Lupului Navajo.

Horseman deschise săculețul cu leacuri și-i examină conținutul. Destul polen, dar praf de ristic, care era cea mai bună apărare împotriva Lupilor Navajo, numai cât iei între două degete. Scoase ursul de turcoaz și-l puse pe genunchi.

— Corn de bica, apără-mă, intonă el. Din singura beznă, apără-mă!

Își dori, așa cum își dorise de multe ori acum, că era mai în vârstă, să fi ascultat atunci când unchiul lui îl învățase cum să le vorbească Oamenilor Sfinți.

* * *

La o sută șazeci de kilometri spre sud, la Window Rock, Copiii Vântului șuierau la geamurile Clădirii Legii și Ordinii, unde Joe Leaphorn se chinuia să rezolve un teanc de dosare cu cazuri neterminate, adunate în ultima săptămână. Dosarul etichetat „Luis Horseman“ era al treilea de jos și Leaphorn ajunsese la el abia pe la ora zece. Îl citi în întregime, se lăsă pe spătarul scaunului, apoi își aprinse ultima țigară din pachet. Ciocăni gânditor cu degetul în marginea biroului. „Știu unde-i Horseman. Sunt sigur că știu. Dar nu-i nici o grabă. Horseman o să rămână pe loc.“ Ascultă vuietul vântului și se gândi la vrăjitori și la Bergen McKee, prietenul lui care se ocupa cu studiul lor. Amintirea îi stârni un zâmbet care se stinse aproape imediat. Bergen însuși era victima unei vrăjitoare – femeia care se măritase cu el, îl făcuse să sufere și-l lăsase să se vindece cum putea. Și, după cât se părea, nu putea.

Își aminti de scrisoarea pe care-o primise în săptămâna aceea de la McKee în care vorbea despre întoarcerea în rezervație ca să-și continue cercetările cu privire

la vrăjitorie. Mai primise și înainte asemenea scrisori, dar McKee nu venise. Și n-o s-o facă nici de data asta, Leaphorn era convins. Cu cât amâna mai mult să-și reia vechea viață, cu atât mai greu avea să-i fie să se întoarcă. Și poate că acum e deja prea greu. Gândindu-se la asta, Leaphorn stinse lampa de pe birou și rămase pentru o clipă în întuneric, ascultând vântul.

La Albuquerque, la șase sute cincizeci de kilometri către est, vijelia își făcu apariția pentru scurtă vreme în apartamentul lui Bergen McKee, când, clătinând turnul de transmisie din vârful culmii Sandia, trimise un pâlpare scurt pe ecranul televizorului la care nu se uita. Oprise sonorul cu o oră în urmă, având de gând să corecteze niște lucrări de examen final. Dar vântul îl neliniștea. Amestecase în schimb niște martini într-un shaker și îl sorbea încet, ca să-i rămână până când, în sfârșit, reușea să adoarmă.

Poate că mâine avea să primească răspunsul la scrisoare, iar Joe Leaphorn o să-i spună dacă era un anotimp bun pentru zvonurile despre vrăjitorie, sau unul prost, sau unul așa și-așa. Și poate că, dacă perspectivele erau bune, avea să plece în rezervație săptămâna următoare. Putea să-și petreacă vara completând studiile de caz de care avea nevoie ca să încheie cartea care nu mai însemna nimic pentru el. Sau poate că n-avea să se ducă.

Deschise radioul și rămase în picioare lângă ușa de sticlă a balconului. Vântul destrămas stratul de nori de deasupra muntelui Sandia, iar conturul întunecat al acestuia se înălța pe fundalul stelelor de la orizontul dinspre răsărit.

Zece etaje mai jos, luminile orașului se întindeau către poalele dealurilor, un lac fosforescent în noaptea nesfârșită. În spatele lui, radioul anunța că mâine avea să fie mai răcoare, iar vântul se va domoli. Apoi se auzi o

chitară și un tânăr care cânta despre necazuri. Dar, promitea cântărețul, viața merge mai departe.

*Și anii se scurg,
Iar timpul vindecă tot,
Și curând murim,
Murim în pace.*

McKee izbucni în râs, fiindcă versurile parodiau perfect starea lui de spirit. Se întoarse la birou. Era un bărbat solid, cu oase mari și chip obosit care părea în același timp puternic, și stângaci. Adună lucrările necorectate, le trânti în servietă, își turnă un ultim pahar de martini din *shaker* și-l luă în dormitor. Se uită la certificatul înrămat de pe perete. Trebuia șters de praf. McKee lustrui geamul cu batista.

Întrucât, începea proclamația, este universal și unanim cunoscut de către toți studenții la antropologie că Bergen Leroy McKee, licențiat, masterat, doctor, este de fapt nimeni altul decât NIMICITORUL DE MONȘTRI, cunoscut și ca Geamănul Erou în mitul navajo al originilor;

Și întrucât acest fapt este atestat și demonstrat de obsesia nesănătoasă și preocuparea numitului profesor McKee, de aici înainte cunoscut ca NIMICITORUL DE MONȘTRI, de a insista excesiv asupra mai sus-menționatului mit al originilor în seminariile sale;

Și întrucât NIMICITORUL DE MONȘTRI este cunoscut ca fiind zămislit prin împreunarea Femeii Schimbătoare cu Soarele;

Și întrucât mai sus-menționata uniune sexuală a avut loc fără binefacerile Sfintei Cununii, și este unanim

cunoscut că a fost un concubinaj clandestin, ilegal, profan și de altminteri nepotrivit;

Ca urmare, să fie cunoscut tuturor oamenilor că mai sus-menționatul NIMICITOR DE MONȘTRI corespunde definiției populare și celei oficiale a cuvântului „bastard“, și demonstrează dreptul său la acest titlu în fiecare semestru prin modul în care corectează lucrările de la seminarul său postuniversitar de superstiții primitive.

Proclamația fusese scrisă de mână cu multă osteneală, cu litere gotice, pecetluită cu sigiliul unui notar public și semnată de către toți cei șapte participanți la seminarul lui McKee. O primise cu șase ani în urmă, în anul în care obținuse postul permanent în cadrul departamentului de științe umaniste de la Facultatea de Antropologie a Universității din New Mexico, împreună cu W. W. Hill, Hibben, Ellis și Gonzales, Schwerin, Canfield, Campbell, Bock și Stan Newman, Spuhler și ceilalți. Anul în care se alăturase unei echipe fără egal de la Harvard până la Berkeley. Ultimul an bun. Anul de dinainte de ziua când ajunsese acasă, în acest apartament, și găsisese dulapurile Sarei goale și un bilet lăsat de ea pe birou. Paisprezece cuvinte scrise cu cerneală albastră, pe hârtie albastră. Ultimul an de înflăcărare, de entuziasm, de planuri de cercetare care să lege toate superstițiile navajo într-un mod clar, ordonat. Ultimul an de dinaintea trezirii la realitate.

McKee goli paharul de martini, stinse luminile și se întinse în întuneric, ascultând vântul și aducându-și aminte cum se simțise în postura Nimicitorului de Monștri.